

Indgreb i Noget, som kan kaldes kongeligt Prærogativ, og at vi dog raade Bod paa en af de aller værste Skyggelider, som Titelvæsenet har havt. Den Rangforordning, som bestaaer nu, og som er Frugten af flere absolutistiske Kongers samarbeidende Bestræbelser, en Rangforordning, der fører sine Rodde tilbage heelt ind i Begyndelsen af det attende Aarhundrede, og som har studt Grene, Blade og Blomster indtil den nyeste constitutionelle Tid, hvor man har anseet det for nødvendigt at give Folk med den Orden, som den høitæredede Finanzminister netop nylig omtalte, en vis Rangtitel — denne Rangforordning er et saadant Monstrum af Absurditet, at, dersom man vilde gennemgaae Bestemmelserne og see, hvorledes Rangfølgen er opstillet, vil Ingen kunne forstaae, at noget Saadant har kunnet holde sig i saa lang Tid. Jeg skal ikke gjøre Andet her end nævne, hvad mit Die nys tilfældig falbt paa, nemlig at Hs. Majestæt Kongens Cabinetssecretair, som vi dog ere vante til at ansee for en temmelig fremragende Embedsmand, er sat i Rangens 5te Klasse Nr. 6, hvilket er to Numere under — Havnecapitainen i Kjøbenhavn! Saaledes kan man gaae den igjennem Stykke for Stykke, og der er snart ikke et eneste Numer, uden at det frembyder lignende Laabeligheder. Smidlertid, ved det, vi her foreslaae, gjøre vi ingen som helst Forandring i den Rangfølge, som nu er fastsat, eller som det maatte behage Hs. Majestæt fremdeles at fastsætte. Dersom de Bestemmelser, som ere foreslaaede af Udvalget, gaae igjennem, har Kongen fri Haand til for sit Hofs Bedkommende at vedtage hvilketsom helst Rangbestemmelser, han anseer for nyttige og rigtige; vi gjøre intetsom helst Indgreb deri; Kongen kan tillægge et hvilketsom helst Embede en hvilkensom helst Plads i Rangfølgen. Skulde det Tilfælde møde, at en Justitiarius i Høiesteret „efter sin Stilling“ fandtes værdig til at være Storkors — og det er ogsaa meget betegnende for den hele Opfattelse, at det er Stillingen, der skal gjøre Manden værdig til en vis Art af Udmærkelse. — saa er der aldeles ikke Noget til Hinder for, at Hs. Majestæt Kongen kan bestemme, at Justitiarius i Høiesteret skal have Plads i 2den

Glasse Nr. 1; hvorunder Storkorsene høre, og derpaa kan Hs. Majestæt saa give ham saa mange Storkors, som han vil. Der er altsaa lukket en Dør op, hvorigjennem alle mulige Rangspørgsmaal kunne ordnes, uden at vi gjøre nogetsom helst Indgreb i det kongelige Prærogativ; vi sige kun, at Embedsmanden maa ikke modtage en af hans Stilling uafhængig Titel. Der vil rigtignok jo indtræde det mærkelige Forhold, at en pensioneret Embedsmand kan have hvilken som helst Titel, og ligesaa private Personer, kortsagt Alle, undtagen netop de fungerende Embedsmænd. Vi raade altsaa ikke fuldstændigt Bod paa et herskende Samfundssonde, men vi gjøre det dog for den aller væsentligste Deel, thi det er Embedsmændenes sørgelige Exempel, der smitter den øvrige Befolkning. Naar Embedsrank og Titler idelig lyde og gjenlyde omkring i Samfundslivet, saa føle private Personer sig opfordrede til at komme Embedsmændene saa nær ind paa Livet som muligt og søge at blive f. Ex. Kammerherrer — nei, det er sandt, Kammerherrer tør jeg ikke nævne, da Hofcharger ere undtagne fra vor Regel — men Statsraader og Conferensraader eller Kammerraader eller Hvad det nu kan være, for at kunne komme til at gaae forud for eller i alt Fald ved Siden af de locale Embedsmænd. Tage vi altsaa Titelvæsenet bort for Embedsmændene, saa vil derved være hjulpet væsentligt til at modvirke den Ryst, der er hos private Personer til, ogsaa at komme med. Smidlertid maa det indrømmes, at Forslaget, som det nu foreligges, medfører adskillige, jeg maa vel kalde det, Inconsequentser. Der er for det Første den, at der nu til visse Rangstillinger er knyttet eiendommelige Fordele. Adskillige Klostre, Stiftelser og Vignende ere kun aabne for dem, som selv eller ved deres Fædre eller Ugtefæller indtage en vis Klasse i Rang. Naar der nu imidlertid ved administrativ eller ved Hofforanstaltning sørges for at tillægge Embederne en vis Rang, saa har man det i sin Magt at raade noget Bod paa denne indtrædende Banfærlighed; og naar saa tillige Forholdet holdes paa den Maade, at en Embedsmand, der træder ud af sin Stilling, be-